

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou, ve věci

žalobce: **V. M. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou,
sídlem Svornosti 86/2, Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2026, č. j. OAM-1229/BA-BA07-HA06-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podanou dne 22. 1. 2026 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2026, č. j. OAM-1229/BA-BA07-HA06-2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce dne 29. 10. 2025 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Ze spisu je patrné, že podání žádosti předcházelo rozhodnutí cizinecké policie o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). U žalobce totiž cizinecká policie již rozhodnutím ze dne 20. 10. 2025 rozhodla o správním vyhoštění žalobce na dobu dvou let pro pobyt na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, kdy žalobce se prokázal padělaným dokladem. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce dne 20. 10. 2025 uvedl, že do České republiky přicestoval z Německa, kde měl uděleno vízum. Následně si nechal přes známé za 23 000 EUR vyrobit kartu s pobytem ze Slovenska, o které se domníval, že je platná. V Německu chtěl pracovat, někdy odjel na krátkou dobu za hranice, ale vždy se tam zase vrátil. Do České republiky přijel na návštěvu kamarádů, chtěl zde zůstat nějakou dobu a pak měl v plánu zase odjet do Německa. V České republice neměl nahlášenou adresu pobytu, přebýval střídavě na různých místech u krajanů, nic trvalého. Nemá zde soukromé ani rodinné vazby. O azyl nikde nežádal. Není mu známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu do Vietnamu, může se tam bez problémů vrátit a nic mu tam nehrozí od úřadů ve smyslu jeho politických či obdobných názorů. Má tam vše v pořádku, nehrozí mu tam nebezpečí. Má tam zázemí na adrese, kterou sdělil jako adresu svého trvalého pobytu a může se tam vrátit a také se tam vrátí. Závěrem žalobce uvedl, že by chtěl spolupracovat s tím, aby mohl odjet zpět.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 10. 2025 žalobce tzv. přezajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil do 15. 2. 2026.
4. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 3. 11. 2025 poskytl údaje, z nichž vyplývá, že je vietnamské státní příslušnosti, národnost kinh, bez náboženského přesvědčení, apolitický. Je ženatý, má dvě děti. Do České republiky přicestoval v květnu 2025 z Německa, vízum dostal v Hanoi, platnost si nepamatuje, vízum mu bylo uděleno jednou a pak už jej neprodlužoval. Cestovní doklad nemá, dva roky zpět ho omylem vypral v pračce a následně jej vyhodil. Žádost o mezinárodní ochranu v České republice ani jiných státech dříve nepodával. V České republice ani zahraničí nebyl trestně stíhán ani odsouzen za spáchání trestného činu. Má vysoký krevní tlak, bere na to léky, v Německu měl nehodu při sportu, kdy měl zlomené kosti v patě, při špatném počasí jej to bolí. Zdravotní stav je i jedním z důvodů žádosti o mezinárodní ochranu, kdy kvůli vysokému krevnímu tlaku žalobci nesvědčí podnebí ve Vietnamu. Po prodělané operaci obou pat žalobce nemůže vykonávat těžkou fyzickou práci, zde by se mohl žít jako elektrikář nebo malíř, což by zvládl. Mezi další důvody žádosti žalobce uvedl, že by zde chtěl pozvat svého nejstaršího syna na studium. Předtím, než odjel do Evropy, dostal se ve Vietnamu do incidentu s místním člověkem, kdy došlo i k násilí a žalobce se bojí, že v případě jeho návratu by se mu chtěl tento člověk pomstít. Ve Vietnamu dluží žalobce zhruba 3 000 EUR. Jeho oba rodiče mají rakovinu a umírají, což by mělo být dle žalobce rovněž zohledněno.
5. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 11. 2025 žalobce zopakoval údaje poskytnuté k žádosti. Dodal, že Vietnam opustil v březnu 2019 a vycestoval bez problémů. Do roku 2022 byl v Německu, poté začal cestovat různě po Evropě, kdy jel vždy někam na návštěvu. Do České republiky přijel mezi dubnem a květnem 2025, jelikož

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

mu přátelé poradili, že v České republice se snáze shání práce, konkrétně práce dělníka, proto se rozhodl přicestovat do České republiky. Ve vlasti neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, uvedl, že je vzorným občanem, neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány ve Vietnamu a nebyl ani trestně stíhán. Vietnam opustil z důvodu, že se mu nedařilo podnikání a zkoušel novou cestu, jak si zlepšit život, důvodem bylo také podnebí, kdy ve Vietnamu je horko a dusno, což neprospívá zdravotnímu stavu žalobce. Žalobce dodal, že než odjel z Vietnamu, dostal se do incidentu se sousedy, což je také možná důvodem, proč opustil Vietnam. Se sousedem oba podnikali na stejném zboží, které každý prodávali za jinou cenu, a nakonec si dali navzájem pěstí. Žalobce se obrátil na policii, a ta sjednala pořádek. Žalobce dále uvedl, že nic jiného mu ve Vietnamu nehrozí a konflikt se sousedem byl vyřešen, myslí si však, že by se mu mohl soused pomstít, jelikož jsou Vietnamci pomstychtiví, soused by jej mohl zbít či zabít, takových případů je ve Vietnamu spousty. Na dotaz, zda mu soused něco takového naznačoval, žalobce uvedl, že se nejednalo o přímé výhrůžky, ale někdo k nim o půlnoci házel kameny, žalobce to hlásil na policii, ale kvůli nedostačujícím důkazům to neřešili. Žalobce uvedl, že neví, zda by mu policie pomohla, kdyby mu hrozilo nějaké nebezpečí, protože to nemusí udělat veřejně, neměl by na to důkazy. Přestěhování do jiné části Vietnamu by pro něj znamenalo změnu místa podnikání, navíc by s sebou musel vzít svou starou matku, která by cestu možná ani nezvládla. Závěrem žalobce uvedl, že vrátit se do Vietnamu je pro něj nereálné, když podnikání se mu nevede, má nemocné rodiče s rakovinou a vietnamské podnebí neprospívá jeho zdraví. Zde by měl větší šanci vydělat peníze, pomoci svým rodičům a vytvořit zde zázemí pro své děti, kdyby zde chtěly do budoucna žít či studovat, syn by rád studoval lékařství, k čemuž je potřeba dostatek financí. Dále sdělil, že když opouštěl Vietnam, o azylu neuvažoval, kdyby věděl, že vízum, které měl je jen na krátkou dobu, našel by si jinou cestu, aby zde mohl pobývat legálně na dlouho. Kdyby se žalobce dobrovolně vrátil do Vietnamu, znamenalo by to konec šance pro jeho ženu, která usiluje o pracovní vízum do Německa. Žalobce uvedl, že v České republice má synovce, o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, jelikož nevěděl, že zde nemá platný pobyt.

6. Jako podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný zajistil zprávu o Vietnamu věnující se situaci v zemi. Zohledňuje stav ke květnu 2025. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025 ve věci bezpečností a politické situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (dále jen „Informace o zemi původu“).
7. Ve správním spise se nachází i opis z evidence rejstříku trestů žalobce, dle kterého byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 10. 2025 odsouzen pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, dále mu byl uložen trest vyhoštění na 2 roky a trest propadnutí věci.
8. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí dne 8. 12. 2025. Žalobce uvedl, že se nepotřebuje seznámit s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, nenavrhl jejich doplnění a neuvedl ani žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění vysvětlil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde žalobce hodlá zůstat, pracovat a podporovat rodiče a své děti ve vlasti. Dalším tvrzeným

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

důvodem jsou jeho zdravotní důvody, zdravotní důvody rodičů a klimatické podmínky ve vlasti. V případě návratu do vlasti má obavy z konfliktu se sousedem a jeho žena by nemohla žádat o pracovní vízum v Německu. Ve vlasti má dluh. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a žalobce nesplňuje ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany. K žalobcovu již vyřešenému občanskoprávnímu sousedskému sporu ve Vietnamu žalovaný konstatoval, že uvedený spor není důvodem pro udělení azylu, kdy v případě vyhrocení tohoto sporu či potvrzení, že za házením kamení na pozemek žalobce stojí konkrétní osoba, by se měl žalobce znovu obrátit na domovské státní orgány. Rovněž zdravotní a klimatické důvody (horké a dusné podnebí neprospívající zdravotnímu stavu žalobce), zdravotní důvody týkající se rodičů žalobce, žalobcovo neúspěšné podnikání, dluh ve Vietnamu, pozvání syna na studium do České republiky či žádost jeho manželky o pracovní vízum v Německu, nejsou důvodem pro udělení azylu podle příslušného ustanovení zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

10. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce včasnou žalobu, v níž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
11. V rámci sumarizace skutkového stavu žalobce uvedl, že má zdravotní potíže, které si způsobil v Německu (zlomené patní kosti, prodělal operaci pat), vysoký krevní tlak a zdravotní komplikace mu způsobuje horké a dusné podnebí ve Vietnamu. Současně se mu v zemi původu nedařilo v podnikání a situace jeho rodiny není dobrá ani po finanční stránce. Chce finančně pomoci svým rodičům, kteří mají onkologické onemocnění, léčba se musí hradit a rovněž chce pomoci svému synovi, který chce v České republice studovat medicínu. Chtěl by rodinu zabezpečit. O mezinárodní ochranu požádal rovněž z důvodu konfliktu se sousedy a současně chce tímto pomoci i své manželce, aby získala pracovní vízum v Německu.
12. Žalobce žalovanému v žalobě vytýká, že se zabýval pouze jedním aspektem jeho případu, kterým je zhodnocení bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu, kdy tento vycházel pouze z jednoho zdroje, a to Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských a lidských práv ze dne 23. 5. 2025 (Informace o zemi původu). Žalovaný dle žalobce čerpal ze zpráv, které zjevně nejsou aktuální, jsou již skoro rok staré.
13. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela opomněl zhodnotit jeho individuální situaci, když v napadeném rozhodnutí zcela abscentuje posouzení dopadů na život žalobce v případě jeho navrácení do komunistické země. Žalovaný nevzal vůbec do úvahy, že je na žalobci závislá celá jeho rodina, která čeká na jeho finanční pomoc. Návrat do země původu je pro žalobce nebezpečný i proto, že zde není dostatečná zdravotní a sociální pomoc. Pokud by se žalobce musel vrátit do Vietnamu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve zhoršení zdravotního stavu a újmy od vymahačů jeho dluhu, které by postihlo i jeho rodinu. Žalobce by v případě návratu do vlasti čelil nejen svému věřiteli, ale také nefunkčnímu systému ochrany dlužníků, kdy stát není schopen efektivně poskytovat ochranu svým občanům v této oblasti. Komunistický režim se spíše snaží o represí politických práv nežli snahu o jejich ochranu v právním řádu.
14. Závěrem žalobce uvádí, že splňuje podmínky minimálně pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť je pravděpodobné, že by po návratu do vlasti mohl být

podroben mučení, trestání a nelidskému ponižujícímu zacházení jak ze strany státu, tak ze strany jeho věřitelů, kteří by se mohli domáhat splátek dluhu i svépomocí, což není ve Vietnamu nijak neobvyklé.

15. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 1. 2026 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že v rámci správního řízení byly shromážděny adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce, žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. Na základě výpovědi žalobce a v porovnání s informacemi o zemi původu správní orgán prokázal a vyvrátil tvrzení žalobce s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o jeho úsudku. Zdůraznil, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, když v domovském státě neměl potíže se státními orgány. Žalobcovo tvrzení, že má vysoký tlak a nesvědčí mu klima ve Vietnamu, není ohrožení jeho života, s takovými problémy se může potýkat kdokoli, a to i v České republice. Návrat žalobce do vlasti neznamená zhoršení zdravotního stavu do té míry, aby došlo k závažnému ohrožení jeho života. Co se týká zdraví rodiny, tak toto žalovaný chápe, nicméně tyto skutečnosti rovněž nespádají pod definici vážné újmy. A co se týká obav z věřitelů, má žalobce možnost řešit toto ve vlasti. Ekonomické potíže a snaha o legalizaci pobytu rovněž nespadá pod taxativně vymezené důvody zákona o azylu či pod doplňkovou ochranu. Žalovaný dále uvedl souvztažnou judikaturu a odkázal na obsah spisového materiálu a napadené rozhodnutí s tím, že správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno, je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými žalobcem.

V. Jednání soudu

17. Ve věci soud jednal dne 19. 3. 2026.
18. Strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobce v rámci svého vyjádření se k obsahu správního spisu uvedl, že má nadále obavy vycestovat do Vietnamu, kdy nevěří, že jeho konflikt se sousedem je vyřešen, má za to, že soused jistě najme někoho, aby se mu pomstil a takovou situaci policie ve Vietnamu nevyřeší. Soused proti němu v minulosti použil ostrý meč, a když žalobce pracoval v noci v myčce, někdo po něm něčím házel, pravděpodobně to byl někdo jiný než soused, ale mělo to se sousedem souvislost. Když toto hlásil ve Vietnamu na policii, policie pachatele nenašla, jelikož zde nebyl konkrétní důkaz. Žalobce uvedl, že pokud se mu ve Vietnamu něco stane, bude to problém pro celou jeho rodinu, jelikož je jejím hlavním živitelem.
19. Zástupkyně žalovaného vzhledem k tomu, že žalobce akcentoval skutečnost, že se bojí člověka, který mu poskytoval peníze, předložila soudu dvě zprávy, a to: Zprávu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva, aktualizovanou k 28. 1. 2026 (dále jen „Zpráva o půjčkách“) a dále Zprávu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Vietnam – možnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní

ochranu do vlasti, aktualizovanou k 19. březnu 2025 (dále jen „Zpráva o možnostech návratu“).

20. Soud obě zprávy předložené zástupkyní žalovaného k důkazu provedl. Žádný z účastníků neměl k provedení dokazování připomínky, účastníci taktéž nenavrhli žádné další důkazy. Krajský soud dal účastníkům prostor k závěrečným řečem a po krátkém přerušení jednání vynesl rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Podle § 14a zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodní nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
25. Žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že problémy, kterých se žalobce ve vlasti obává, nesouvisí s žádným ze shora uvedených azylových důvodů. Krajský soud v souladu s žalovaným zjistil, že žalobce netvrdil ve správním řízení žádné azylově relevantní důvody a z jeho výpovědi před správním orgánem je zřejmé, že žádost o azyl podal s cílem zlegalizovat svůj pobyt v České republice, resp. zajistit, aby mohl v České republice nadále zůstat a finančně podporovat svou rodinu ve Vietnamu, potažmo vytvořit své manželce a

synovi podmínky k přesunu na území České republiky či Německa. Ze všech okolností případu, zejména pak ze samotné výpovědi žalobce, je přitom jednoznačné, že skutečným důvodem podání žádosti není obava z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, ale právě výše uvedené důvody.

27. Žalobce v rámci řízení před správním orgánem uváděl, že má ve vlasti dluh a že se mu ve Vietnamu nedařilo podnikání, nijak dále toto své tvrzení nerozvíjel. Obavy z věřitelů žalobce nově přestřel až v žalobě, a to obecně vznesenou námitkou, že mu hrozí pronásledování jak ze strany státu, tak ze strany jeho věřitelů, kteří by se mohli domáhat splátek dluhu i svépomocí, což není ve Vietnamu nijak neobvyklé. Žádné konkrétní skutečnosti na podporu těchto svých tvrzení však žalobce neuvedl. Takto obecné žalobní body sice nevedou k jejich neprojednatelnosti, ale předurčují míru obecnosti soudního přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Je třeba zdůraznit, že zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je především samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Stíhá jej břemeno tvrzení, doplněné břemenem důkazním; to je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, který je povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014–48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v prvé řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003–41).
28. S ohledem na v žalobě vznesenou námitku stran obav ze soukromých věřitelů žalovaný u jednání k důkazu předložil Zprávu o půjčkách cílenou na otázku poskytování půjček, resp. lichvy, a s tím související problematiky ze dne 28. 1. 2026. Ze Zprávy o půjčkách ze dne 28. 1. 2026 vyplývá, že ve Vietnamu jsou legální půjčky velmi dostupné. Mimo bankovní a nebankovní instituce poskytují půjčky ve Vietnamu i jednotlivci či skupiny osob. Takové půjčky nesmí vybočit ze zákonných mezí. Při poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami se nejedná *a priori* o porušení vietnamských zákonných ustanovení. Tzv. úvěry na černo jsou vnímány jako nežádoucí a jsou postihovány občanským i trestním zákoníkem, jejichž dotčená ustanovení zpráva cituje. Úvěry na černo jsou přitom vnímány vietnamskými úřady jako patologické jevy a v praxi jsou státními orgány řešeny, a to jak postihnutím lichvy v rovině trestněprávní, tak nezákonně vysokého úroku občanským zákoníkem.
29. Z téže zprávy se podává, že ve Vietnamu jsou běžně v praxi stíhány případy lichvy. Za regulérní půjčku je považována pouze půjčka od bankovní instituce s maximální úrokovou sazbou do 20 % p. a. Půjčky od nebankovních institucí jsou regulovány dalšími ustanoveními, proto se na ně maximální úroková sazba nevztahuje. Z občanského zákoníku plyne ochrana pro dlužníka v případě uzavření půjčky, jejíž úrok přesahuje 20 % p. a., ze zákoníku trestního pak půjčka mezi fyzickými osobami přesahující úrokovou sazbu 100 % p. a., ta je považována za lichvu, přičemž dlužník se může obrátit s žádostí o pomoc na orgány činné v trestním řízení. Jedná se konkrétně o soud, státní prokuraturu, a zejména policii (to v případě, že úroková míra činí nejméně 100 % p. a.). Pokud je sjednaná úroková sazba mezi fyzickými osobami v rozmezí 20 % - 99 % p. a., může vyhledat pomoc v rámci občanského soudního řízení. Zpráva též dodává, že oběť trestného činu lichvy není postihována za uzavření předmětného úvěru, zpravidla bývá prověřován účel úvěru, tj. zda peníze nebyly

určeny/použity k trestné činnosti. Ve Zprávě o půjčkách jsou předestřeny možnosti, jimiž vietnamský právní systém disponuje k poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu, jak k potírání lichvy, tak půjček se sjednaným nepřiměřeným úrokem. Dle informací předložených žalovaným tak Vietnam skýtá dostatečný mechanismus k poskytnutí ochrany civilními obyvatelstvu.

30. Žalobce dále namítal strach z jednání souseda, se kterým se ve Vietnamu v minulosti dostal do konfliktu. Konkrétně uváděl, že po něm někdo v noci něco házel (kamení), přičemž když toto jednání hlásil na policii, policie toto nevyřešila z důvodu absence důkazů.
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Obavy z jednání soukromých osob mohou být za určitých podmínek relevantní pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34, obavy ze soukromých osob sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, protože nemají souvislost s taxativně vymezenými důvody pronásledování, ale mohou mít: „*za splnění podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.*“ Nic takového ovšem ze správního spisu neplyne.
32. Žalobce v průběhu řízení uváděl, že policie jeho případ nevyřešila z důvodu absence důkazu. Žalobce netvrdil, že by mu policie neposkytla či odeprěla pomoc, pouze obecně konstatoval, že policie jeho případ nevyřeší. Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány přitom není důvodem, aby jejich ochranu nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že: „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). Uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: „*pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem neuvedl skutečnosti, které by svědčily o nízké efektivitě ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu. Nevyřešení případu z důvodu absence důkazů nelze považovat za neposkytnutí či odeprění pomoci, taková situace může nastat i v České republice a nesouvisí s fungováním státních orgánů, nýbrž je odvislá na konkrétních okolnostech řešeného případu (důkazní situaci).
33. Z Informace o zemi původu plyne, že žalobce není zbaven možností k ochraně svých práv v rámci právního systému a orgánů své země. Z jediného případu, kdy policie nevyřešila pro absenci důkazů případ, kdy na žalobce v noci někdo házel kamením, nelze usuzovat, že by vietnamské státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné. Podle krajského soudu zůstávají obavy žalobce pouze v rovině hypotetické. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v případě žalobce není dáno riziko hrozby vážné újmy ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Pokud by jednání věřitelů či konfliktního souseda žalobce neslo znaky protiprávnosti, má žalobce možnost využít mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti poskytuje. Informace o zemi původu předložené žalovaným považuje krajský soud za dostačující.

34. Z žalovaným předložené Zprávy o možnostech návratu pojednávající o možnostech návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do Vietnamu ze dne 19. 3. 2025 pak vyplývá, že pokud nejsou dány důvody mezinárodní ochrany v ČR/EU, tak takovým neúspěšným žadatelům nehrozí ve Vietnamu žádné riziko vyplývající ze samotného podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak byly zaznamenány případy, kdy pachatelé různé trestné činnosti v ČR/EU, utekli před trestním stíháním zpět do Vietnamu. Vůči takovým osobám nebyly zjištěny žádné persekuce ze strany vietnamských orgánů (pokud se nedopustili žádné trestné činnosti ve Vietnamu). A to i přes to, že vietnamské orgány v konkrétních případech o jejich trestné činnosti věděly.
35. Ve vztahu k námitce týkající se neaktuálnosti Informace o zemi původu ze dne 23. 5. 2025 pak krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2005, č. j. 3 Azs 390/2004-49: *„Posuzuje-li totiž správní orgán důvodnost obav žadatele o azyl z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) azylového zákona, je třeba, aby vzal v úvahu situaci v zemi původu žadatele v době bezprostředně předcházející jeho odchodu z této země, nikoli primárně v době rozhodování správního orgánu, která je tomuto okamžiku více či méně vzdálena.“* V daném případě žalobce dle svých tvrzení opustil Vietnam již v březnu 2019, do České republiky přicestoval v květnu 2025, žádost o mezinárodní ochranu si podal v návaznosti na své zajištění v říjnu 2025 a napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 8. 1. 2026. Informace o zemi původu ze dne 23. 5. 2025 je z období, kdy žalobce čerstvě přicestoval do České republiky, s ohledem na citovaný rozsudek tak nelze přisvědčit námitce o její neaktuálnosti, když žalobce opustil Vietnam již v roce 2019. Krajský soud podotýká, že ani v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla Informace rok stará (nýbrž šlo o dobu 7,5 měsíců), žalobce nadto netvrdil ničeho o tom, že by situace ve Vietnamu od té doby doznala nějakých změn a ani krajskému soudu to z jeho úřední činnosti není známo.
36. Co se pak týká žalobcova tvrzení, že žalovaný se situací ve Vietnamu zabýval povrchně, když vycházel toliko z jednoho zdroje – Informace o zemi původu, pak ve vztahu k tomuto je nezbytně podotknout, že žalobce nikterak blíže nespecifikuje, z jakých jiných zpráv by měl žalovaný vycházet, v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí nenavrl jejich doplnění a neuvedl ani žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Nadto je třeba zdůraznit, že námitku stran obav z pronásledování soukromými věřiteli vznesl žalobce až v žalobě, stejně jako namítanou absenci posouzení dopadů na život žalobce v případě jeho návratu do komunistické země, na což žalovaný přílehlavě reagoval doložením Zprávy o půjčkách ze dne 28. 1. 2026 a Zprávy o možnostech návratu datovanou k 19. 3. 2025, které byly soudem provedeny k důkazu.
37. S ohledem na uvedené má krajský soud za to, že ve věci byly žalovaným předloženy relevantní podklady, ze kterých je možno vycházet a na základě kterých lze konstatovat, že žalobce měl v zemi původu dostatek možností pro ochranu svých práv jak před soukromými věřiteli, tak před konfliktním sousedem a nehrozilo mu ani žádné nebezpečí ze strany státních orgánů.

38. Krajský soud se rovněž zabýval otázkou zdravotního stavu žalobce, kdy tento v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že mu kvůli vysokému krevnímu tlaku nesvědčí podnebí ve Vietnamu a po operaci obou pat nemůže vykonávat těžkou fyzickou práci. Krajskému soudu v tomto ohledu nezbyvá než přisvědčit argumentaci žalovaného, kdy tento zcela správně uzavřel, že podnebí neprospívající zdravotnímu stavu žalobce není azylově relevantním důvodem. Vysoký tlak ani klima ve Vietnamu nepředstavuje ohrožení života žalobce, s takovými problémy se může potýkat kdokoli i v České republice. Zdravotní stav žalobce nemůže být ani důvodem pro udělení doplňkové ochrany, když žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu, že by mu ve Vietnamu byla poskytnuta nedostatečná zdravotní péče či mu byl přístup ke zdravotní péči odepřen. Žalobce až v žalobě přestřel, že návrat do vlasti je pro něj nebezpečný i proto, že zde není dostatečná zdravotní a sociální pomoc, opět však toto své tvrzení blíže nespecifikoval. Pokud by žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany předložil důkazy, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu [§ 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu], musel by se žalovaný dostupností zdravotní péče v zemi původu zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32). To se však v daném případě nestalo a žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany ani nezavdal příčinu se domnívat, že by pro něj úroveň zdravotní péče ve Vietnamu představovala riziko vážné újmy. Ve vztahu k žalobní námitce ohledně nedostatečné zdravotní a sociální pomoci krajský soud odkazuje na shora uvedenou část odůvodnění, že obecnost žalobních bodů předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu¹ a zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je především samotný žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž posoudil otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž ze zajištěných informací o zemi původu neplyne, že by v zemi původu žalobce probíhal takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za azylově relevantní.
40. Žalovaný své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za plně dostačující.
41. Z žalobcem nastíněného azylového příběhu jasně vyplývá, že jej k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly především ekonomické důvody (neúspěšné podnikání a dluh ve Vietnamu, snaha finančně zabezpečit rodiče, manželku a děti a připravit podmínky pro přesun manželky a syna do Evropy) a snaha zlegalizovat svůj pobyt v České republice. Rozhodovací praxe správních soudů je přitom již dlouhodobě ustálená v závěru, že ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit nárok na poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov.

¹ Srov. bod 27. tohoto rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007-79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020-27).

42. Krajský soud zdůrazňuje, že nepříznivá ekonomická situace vietnamských občanů není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tedy ani azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60: *„institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Lepší ekonomické zázemí v České republice nelze považovat za azylově relevantní důvod. Účelem udělení azylu není umožnit cizinci, aby si mohl zvolit pro něj pohodlnější a ekonomicky výhodnější život, ale chránit jej před pronásledováním a obavou z vážné újmy ve vlasti. Ekonomické argumenty se s účelem udělení azylu zcela míjí. Krajský soud z výše uvedených důvodů v souladu s žalovaným neshledal, že by žalobci svědčil důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
43. V souvislosti se snahou legalizace pobytu žalobce v České republice považuje krajský soud za nezbytné zdůraznit, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro tento účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. března 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.